Selma ja revontulet

Vaari Lennart

Tämä kirja kuuluu

_____

Tervetuloa tähän esimerkkikirjaan! Se on tehty aivan kuten omakin kirjasi tehdään: viereisissä kuvissa näkyvistä valokuvista ja valinnoista. Se näyttää, millainen Sadulta sinulle tehty tarina voi olla. Selaa, lue ja kuvittele lapsesi oman satunsa sankariksi.

Selma oli lukenut revontulista melkein jokaisesta kirjasta, jonka vain löysi. Yhdessä kirjassa vihreät nauhat tanssivat mustalla taivaalla. Toisessa sanottiin, että täytyy odottaa, odottaa, odottaa. Nyt hän seisoi laiturilla tähtikirja kädessään, ja yöjuna puhalsi hänen vieressään valkoisia pilviä.

”Entä jos tanssi alkaa, kun me nukumme?” Selma sanoi.
”Sitten saat herättää minut”, isoveli Oliver sanoi ja nykäisi reppuaan. Vaari Lennart nosti liput esiin. ”Ensin etsitään hytti.” Selma astui junaan. Vielä yksi ilta, hän ajatteli. Pian se on täällä.

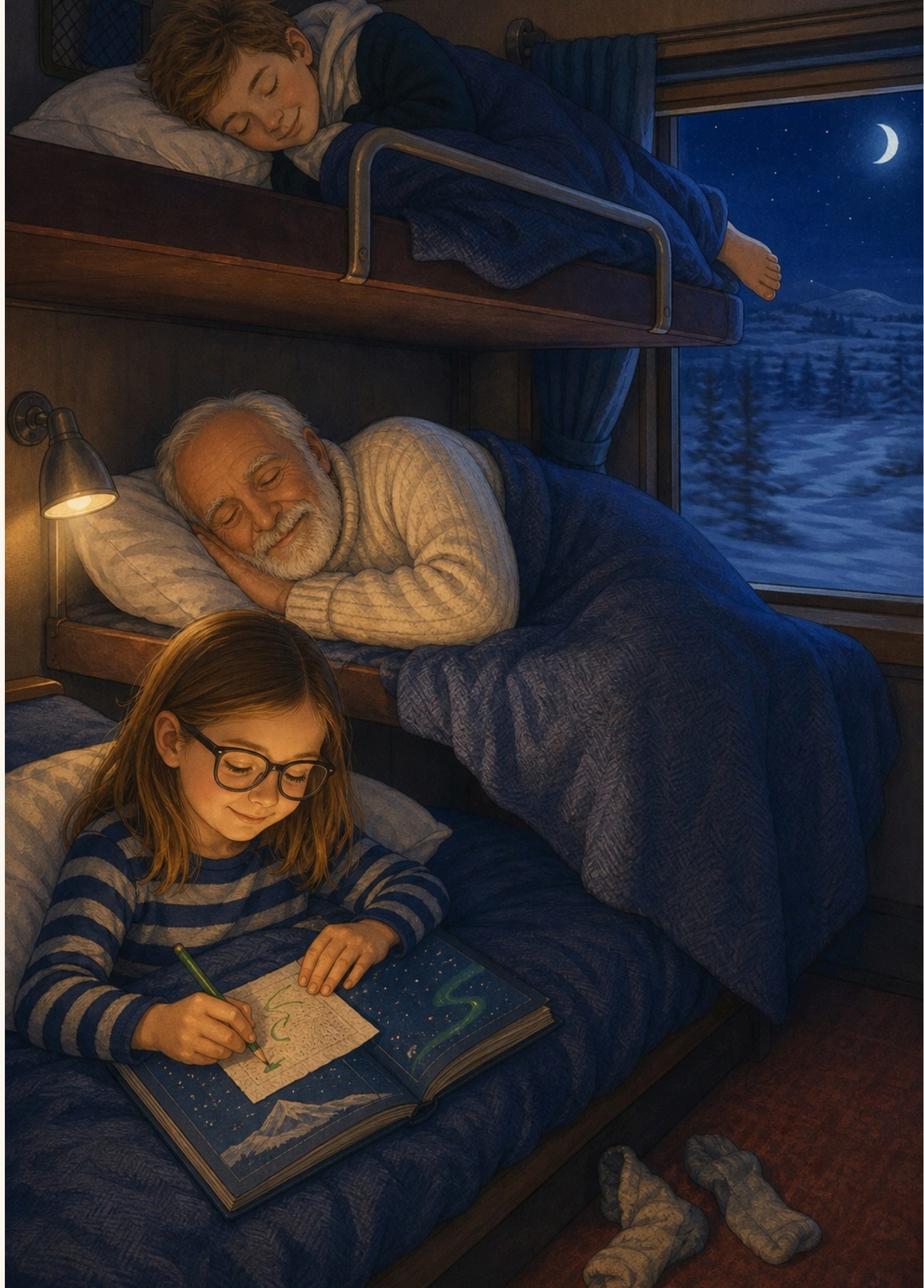

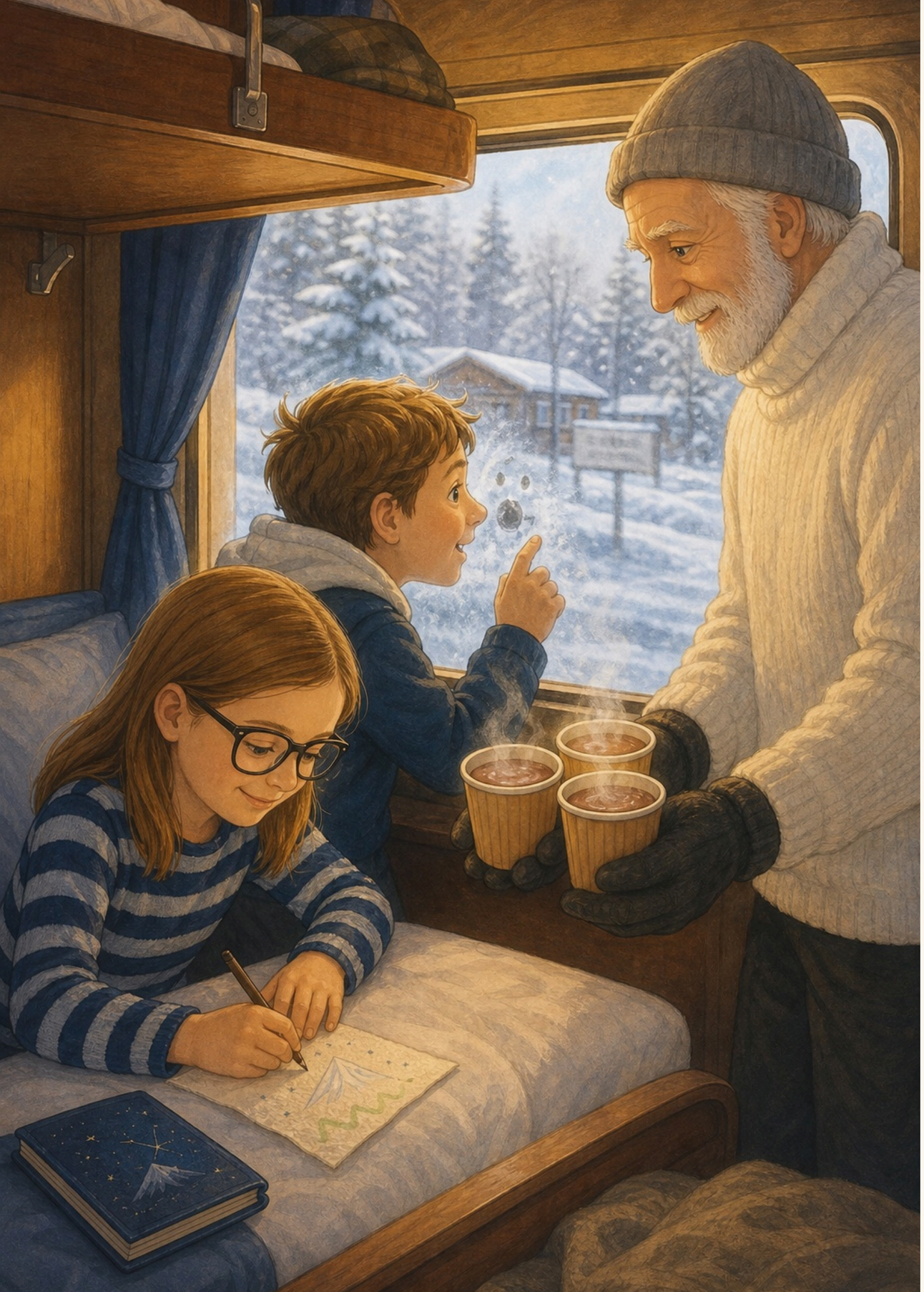
Ravintolavaunu keinui pehmeästi junan kulkiessa kohti pohjoista. Selma söi lihapullia puolukkahillon kanssa ja kurkisti verhon ja ikkunan välistä. Kuuset vilahtelivat ulkona ohi kuin mustat siveltimenvedot.

”Näetkö tähtiä?” Oliver kysyi peruna haarukassaan. ”Kolme”, Selma sanoi. ”Ei, neljä. Tuokin pieni.” Vaari Lennart kumartui lähemmäs. ”Pienet näkyvät parhaiten, kun katsoo pitkään.” Selma otti lautasliinan ja teki kynällä neljä pistettä. Oliver piirsi viidennen, vaikka sanoi sen olevan vain vahinkopiste. Juna kulki eteenpäin, eteenpäin, eteenpäin.

Hytissä makuupaikat olivat kuin pieni pino. Oliver otti heti ylimmän. Vaari sai keskimmäisen. Selma kömpi alimpaan ja löysi lattialta Oliverin sukat, kaksi surullista makkaraa, jotka olivat kadottaneet jalkansa.

Kun kattolamppu sammutettiin, Selma sytytti pienen lukuvalonsa. Tähtikirjassa oli kuva ihmisistä, aivan pikkuruisista vihreiden kiemuroiden alla. Selma piirsi lautasliinan pisteiden viereen vihreän kiemuran. Kiskot sanoivat hänen allaan klak-klak, klak-klak. Vielä yksi ilta, Selma ajatteli ja painoi lautasliinan litteäksi kirjaa vasten.

Kun Selma heräsi, maailma ikkunan takana oli valkoinen. Valkoisia kuusia. Valkoisia rinteitä. Valkoisia kinoksia pienten asemien katoilla. Jopa taivas oli vaalea kuin tyhjä paperiarkki.

”Lunta!” Selma sanoi, vaikka kukaan ei mitenkään olisi voinut olla huomaamatta sitä. Oliver painoi nenänsä ikkunaa vasten. ”Joku on kaatanut jauhoja koko maan päälle.” Vaari Lennart palasi pahvimukeissa olevan kuuman kaakaon kanssa. Selma piirsi lautasliinaansa valkoisen huipun, pisteiden ja vihreän kiemuran viereen. Puiden välissä lipui ohi kyltti. Pian he jäisivät pois junasta.

Kylä lepäsi hiljaisena lumisten kuusten ja pehmeiden tunturinrinteiden välissä. Illan tullen Selma puki päälleen pipon, lapaset ja paksun takin. Oliver lähti mukaan ulos, vaikka sanoi haluavansa lähinnä kokeilla kenkiään. Vaari otti otsalampun, mutta piti sen sammuksissa.

He katsoivat ylös. Harmaat pilvet peittivät kaiken, savupiipuista tunturinreunaan asti. Yhtäkään tähteä ei näkynyt. ”Ensimmäinen este”, Selma sanoi ja kirjoitti lautasliinaan PILVET. Oliver veti huivin nenänsä yli. ”Tuossa esteessä on koko taivas mukana.” Vielä yksi ilta, Selma ajatteli. Huomenna pilvet ovat ehkä siirtyneet pois.

Seuraavana iltana pilvet olivat ohuempia. Selma näki korkealla vaalean pisteen, ehkä tähden, ehkä pienen aukon. Mutta kylän valot loistivat tien varrella, ikkunoissa ja hiihtoladulla. Kattojen yläpuolella taivas oli ruskeanharmaa.

”Toinen este”, Selma sanoi. ”Valot.” Lautasliinassa PILVET sai seurakseen sanan VALOT. Pisteet, vihreä kiemura ja valkoinen huippu tungeksivat nyt samalla pienellä paperilla. Oliver katsoi ulos ja pudisti päätään. ”Tästä ei tule koskaan mitään.” Vaari Lennart avasi tunturikartan. Selma näki pyöreät korkeuskäyrät. Vielä yksi ilta, hän ajatteli.

Kolmantena iltana Selma pakkasi mukaan kaiken. Tähtikirjan. Lautasliinan. Ylimääräisen huivin. Suklaalevyn. Lapaset, jotka olivat oikeasti hänen omansa, eivät Oliverin. Vaari täytti termospullon, ja Oliver sai kantaa sitä. ”Isommat hartiat”, hän sanoi ja pullisti rintaansa niin kovasti, että melkein pudotti piponsa.

Oven ulkopuolella pilvet makasivat matalalla kylän yllä kuin taivaalta alas liukunut peitto. Selma asetti kartan tavaroidensa päälle. Silloin kirja, huivi ja lautasliina luisuivat lattialle. Suklaalevy liukui penkin alle. ”Kolmas este”, Oliver sanoi. Selma istui keskellä sotkua. Nyt hänen täytyi katsoa tarkemmin.

Selma keräsi tavaransa ja silotti lautasliinan lattialle. Ensin pisteet. Sitten vihreä kiemura. Valkoinen huippu. PILVET. VALOT. Kaikki oli siinä. Hän avasi tähtikirjan siitä kuvasta, jossa ihmiset olivat kaukana kaupungin valoista.

Reunassa oli pieni vuori usvan yläpuolella. Selma pani sormensa valkoiselle huipulle ja sitten vaarin kartalle. ”Jos kävelemme tuonne”, hän sanoi, ”valot jäävät alapuolelle. Ja pilvetkin, jos ne ovat matalalla.” Vaari Lennart tutki karttaa hetken. ”Tyyni sää ja merkitty reitti. Silloin onnistuu.” Oliver ojensi suklaata. ”Minä kannan termospullon.” Vielä yksi ilta, Selma ajatteli. Tämä ilta.

Viimeisenä iltana lumi narisi kolmien kenkäparien alla. Selma kulki ensimmäisenä merkittyä reittiä ja laski pylväiden punaisia ristejä. Yksi, kaksi, kolme. Hänen takanaan vaarin otsalamppu valaisi lumeen lämpimän ympyrän. Oliver kantoi termospulloa niin varovasti, että käveli kuin se olisi ollut lasia.

”Olemmeko pian perillä?” hän kysyi viiden ristin jälkeen. ”Emme vielä”, Selma sanoi. ”Mutta katso. Valot ovat pienempiä.” Kylä kimalteli kaukana alhaalla, ja pilvet ryömivät rinnettä pitkin. Selma veti vetoketjun aivan leukaansa asti. Vielä yksi ilta, hän ajatteli, vaikka nyt se tarkoitti vain muutamaa askelta lisää.

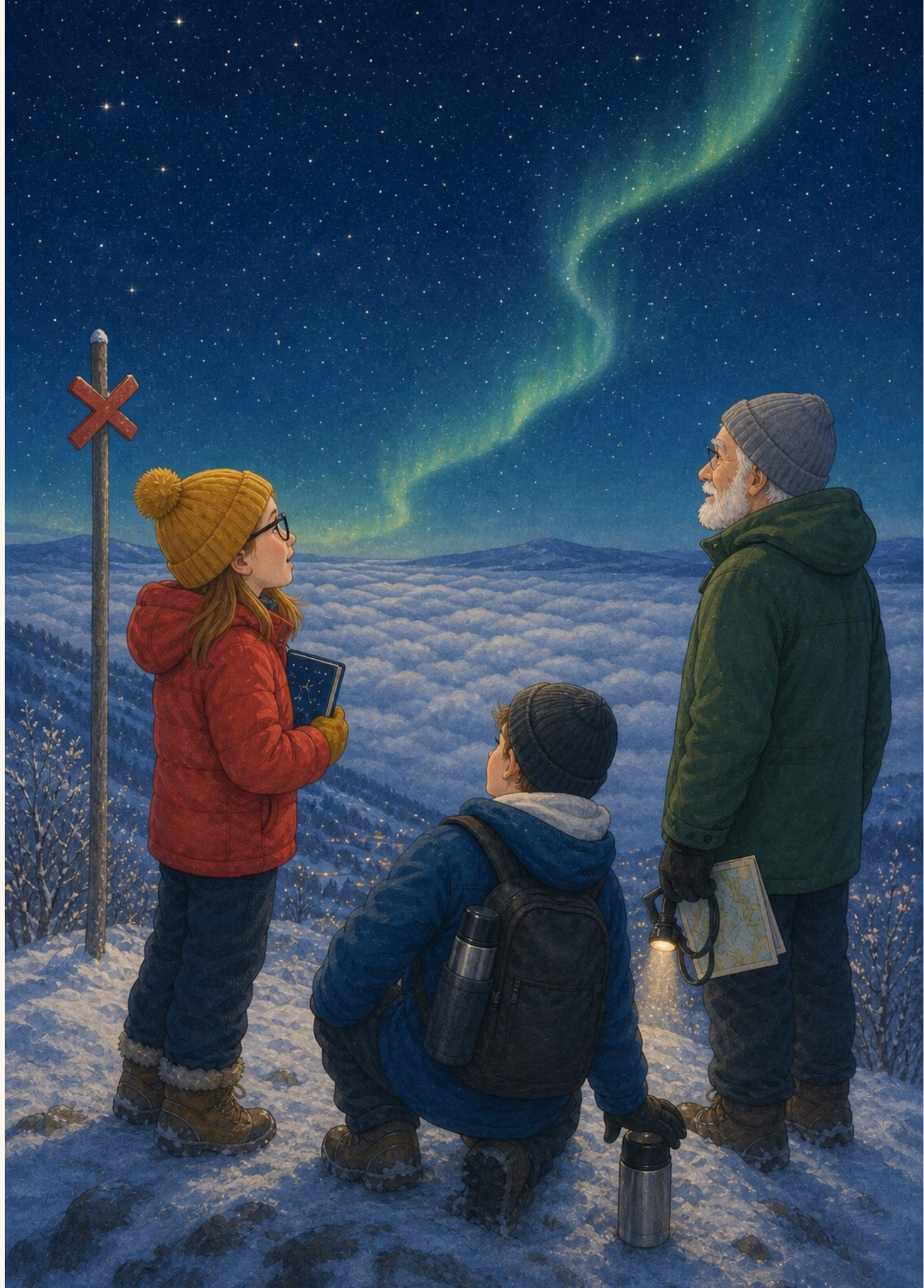

Puut muuttuivat matalammiksi ja harvemmiksi, ja sitten ne loppuivat. Heidän edessään avautui paljas tunturi otsalampun valossa. Tuuli nyki Selman huppua ja yritti nuuhkia hänen korviaan. Hän otti kolme askelta, sitten kolme lisää.

Oliver pysähtyi lumesta törröttävän kiven luo. ”Minähän sanoin, ettei tästä tule mitään.” Mutta hän ei laskenut termospulloa alas. Vaari osoitti tunturin seuraavaa pehmeää selännettä. ”Sieltä näemme pilvipeitteen yli.” Selma ei katsonut taakseen pitkälle reitille. Hän osoitti seuraavaa punaista ristiä. ”Ensin tuonne”, hän sanoi. ”Sitten seuraavalle.”

Viimeisen pylvään kohdalla tuli yhtäkkiä hiljaisempaa. Pilvet makasivat yhä alhaalla, pehmeinä ja paksuina kylän yllä. Selman yläpuolella oli tähtiä, enemmän kuin hänen lautasliinansa pisteitä ja paljon kirkkaampina.

Vaari sammutti otsalampun. Oliver laski termospullon alas ilman kolahdusta. ”No niin”, hän kuiskasi. Selma pidätti hengitystään. Ensin hän näki vain tähdet. Sitten tunturinreunan takaa ilmestyi vaalea vihreä juova, ohut kuin hänen kynänsä piirtämä viiva. Se kaartui. Se kasvoi. ”Oliver”, Selma sanoi. ”Katso nyt.”

Vihreä viiva muuttui nauhaksi. Nauha taittui ja lepatti, kuin taivas olisi ravistellut pitkää silkkihuivia. Toinenkin nauha syttyi. Sitten vihreä tanssi koko taivaalla, korkealla pilvien ja valojen yläpuolella.

Kukaan ei ensin sanonut mitään. Oliver riisui toisen lapasensa ja pani sen heti takaisin käteensä. ”Se on oikeasti totta”, hän kuiskasi. Vaari kaatoi kuumaa kaakaota kolmeen pieneen mukiin. Selma seisoi heidän välissään ja seurasi vihreitä kaaria, kunnes niska väsyi. Heidän yläpuolellaan revontulet taittuivat vielä kerran, entistä pidemmälle tähtien ylle.

Suklaalevy pieneni ja pieneni. Ensin katosivat kulmat, sitten viimeiset palat. Oliver löysi lapasestaan murun ja söi senkin. Termospullo keveni, samalla kun vihreä valo jatkoi kiemurteluaan tummalla taivaalla.

Selma otti lautasliinan esiin. Siinä olivat pisteet, kiemura, valkoinen huippu, PILVET ja VALOT. Hän piirsi tunturille kolme pientä hahmoa ja heidän yläpuolelleen suuren vihreän nauhan. ”Saanko piirtää vielä yhden tähden?” Oliver kysyi. Selma ojensi hänelle kynän.

Selma ja revontulet

Selma, isoveli Oliver ja vaari Lennart matkustavat yöjunalla tuntureille katsomaan revontulia. Pilvet, valot ja kasvava sotku ovat tiellä, kunnes Selma lukee omia pieniä vihjeitään uudella tavalla.

fi-fi.sagatilldig.se

